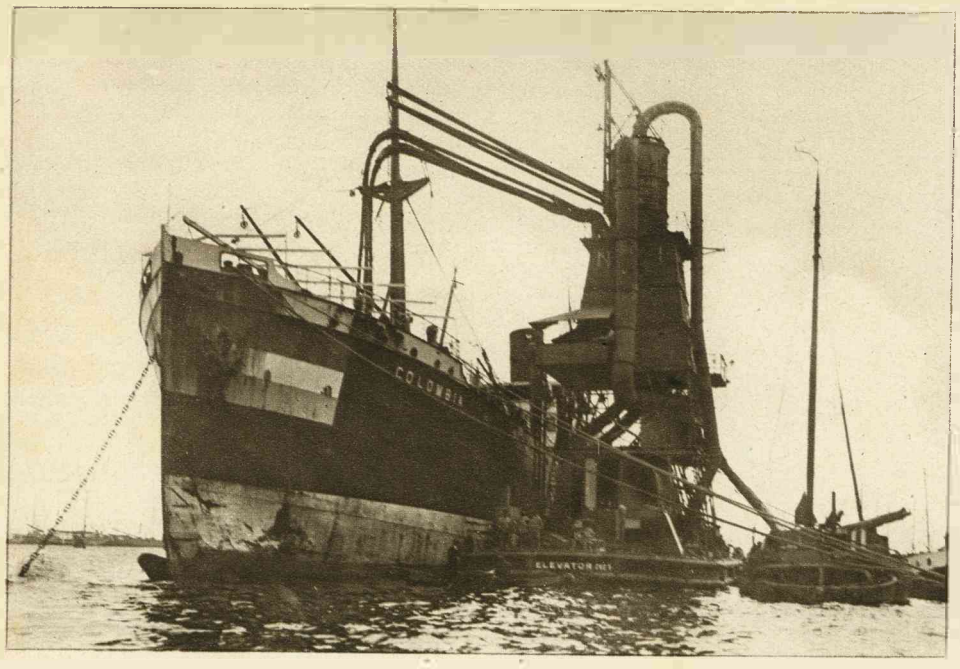
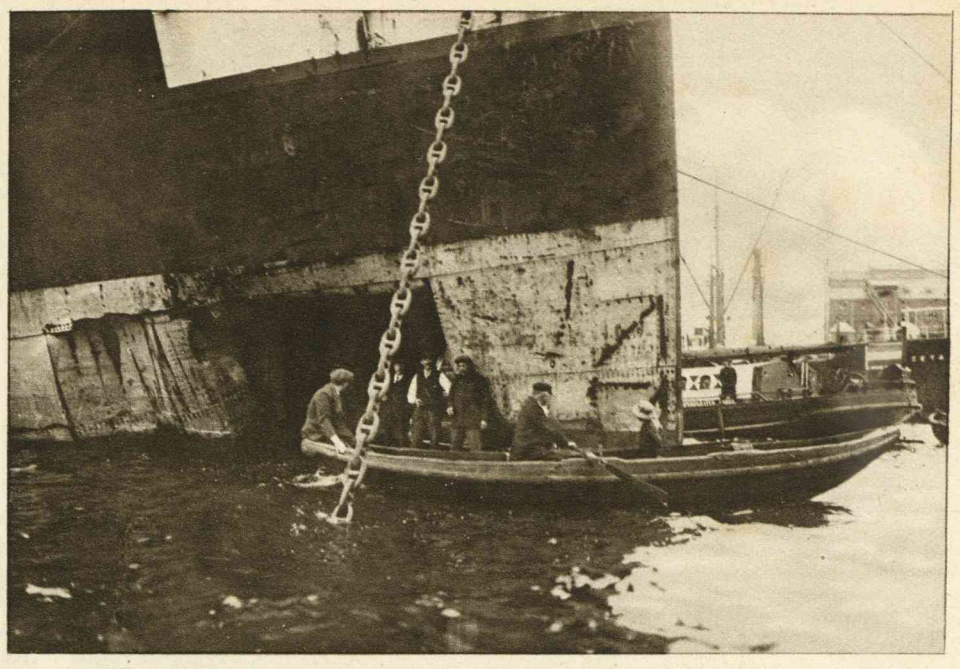

DE BESCHADIGING AAN HET S.S. „COLOMBIA".

Het s.s. „Colombia" van de Kon. West-Indische Mail, dat voor eenigen tijd in de nabijheid van de Galloper boei op een mijn liep, ligt thans in de Houthaven te Amsterdam, waar het door een elevator wordt gelost (zie de foto *links*). De *rechter* afbeelding toont duidelijk, hoe groot de schade aan het schip is. *(V.F.B.)*

Geef met blijmoedigheid

door BERNARD DOORNBOSCH

Op zolder onder het dakvenster stond een oude rieten leuningstoel. Hij was indertijd een mooie gemakkelijke stoel geweest, die een eereplaats innam in de elegante serre beneden, doch nu was het onderstel slap en uitgezakt en de zitting kapot en was het zijn lot als een invalide geminacht, als een verschoppeling behandeld te worden. Niemand zat er meer in en alleen de dienstbode gebruikte hem om het dakvenster te openen of om de wasch op te hangen. Wel is waar was hiervoor de trapladder, die in den hoek van den zolder stond, aangewezen, doch die was in 't gebruik veel te onhandig, maakte op den kalen zoldervloer te veel leven en dat kon de bewoonster van de etage er vlak beneden niet verdragen. Deze, juffrouw Agatha van den Bosch, had juist de tweede etage van de elegante woning in de Vondelstraat gehuurd, omdat ze het gestommel van menschen boven haar hoofd niet verdragen kon. Ze had echter niet aan den zolder gedacht, waar het dienstmeisje verschillende werkzaamheden verrichten moest en deze bij elke klimpartij met de trap zoo'n onduldbaar lawaai maakte, dat juffrouw Van den Bosch haar bevolen had, den toen nog in vrij goeden staat zich bevindenden rieten stoel naar den zolder te brengen en dezen voortaan in plaats van de trap te gebruiken.

Mejuffrouw Agatha van den Bosch was een jongedame met een onafhankelijk karakter, een schitterenden geest en een gevoelige natuur ; voorts een schrijfster wier boeken even gaarne gelezen werden als zijzelve in gezelschapskringen gezien was. Zij gold bij haar kennissen voor koel en berekenend, wat zij in waarheid niet was, doch wat zij steeds den schijn gaf wel te wezen. Waarom eigenlijk ? Deze vraag kwam onwillekeurig bij haar op, terwijl ze, in gepeins verzonken op haar elegant gemeubelde en in stemming gehouden kamer zat en aan een gesprek van den vorigen avond terugdacht.

Er werd aan de deur getikt. Het dienstmeisje kwam binnen en trad min of meer verlegen op haar meesteres toe.

„Juffrouw, ik zou u wel wat willen vragen als 't niet te onbescheiden is."

„Nu ?" klonk het niet al te bemoedigend.

„Hecht de juffrouw nog veel waarde aan dien ouden rieten stoel op zolder ?"

Betje was nog pas korten tijd in dienst en wist daarom niet welke gewichtige rol dit meubelstuk vervulde.

„Ik wil maar zeggen, juffrouw, als u er niet omgeeft, weet ik wel iemand, die hem gebruiken kan en u er heel dankbaar voor zou wezen."

En nu vertelde het meisje dat Mie de werkvrouw een dochtertje thuis had, dat maandenlang ziek te bed gelegen had, doch nu eens op zou mogen zitten als er een gemakkelijke stoel was. Nu ging het de arme vrouw aan het hart, dat er op zolder zoo'n prachtige stoel stond, die haar zieke Jansje zoo goed zou kunnen gebruiken. Ze durfde er evenwel

DE INVOERING VAN DEN ZOMERTIJD.

Het verzetten van de „moeder"-klok aan 't Weesperpoortstation, waarnaar alle spoorklokken in Amsterdam geregeld worden.

DE INVOERING VAN DEN ZOMERTIJD.

Het verzetten van de klok gaf in verscheidene cafe's te Amsterdam aanleiding tot typische tafereeltjes. *(V.F.B.)*

DE ALGEMEENE PADVINDERS-VERGADERING TE UTRECHT.

Op 29 April werd te Utrecht de Algemeene Padvinders-vergadering gehouden die zeer druk was bezocht. Talrijke autoriteiten waren aanwezig o.w. Z. K. H. Prins Hendrik, Luit.-gen. J. B. van Heutz, oud-gouverneur-generaal van Ned.-Indië, Jhr. J. Schimmelpenninck, Jhr. mr. C. Beelaerts van Blokland en Baron Ph. van Pallandt van Eerde. *(V.F.B.)*